

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Prolegomena in logicam - Cod. Ettenheim-Münster 276

[S.l.], [17. Jahrh.]

In Caput primum

[urn:nbn:de:bsz:31-129925](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-129925)

cui inhæreant an vero dicitur cui insint essentiis
 an vero tantum insint subiecto et dicitur nullo inferiori dicitur
 tur ideo quod sequitur ex genere et superiore unius
 dicitur sequitur etiam ex specie et inferiore in eodem subiecto
 et ubi sunt diversi dicitur genera ibi sunt diversi dicitur
 dicantur dicitur fuerunt quod tradenda regula dicitur
 nis. etc. ostendendum erat numerus dicitur ita fit
 ut ante dicitur contineant quatuor partes prima est
 tinet dicitur equivocorum univocorum dicitur
 et dicitur in ea qua dicitur complexi et in ea qua dicitur
 complexi. ita continet alteram dicitur dicitur
 tionis quia duas regulas consequentiarum faciendam
 ita dicitur dicitur.

In Caput Primum.

Explicatur hoc capite equivocorum univocorum dicitur
 na quia dicitur questionibus huiusmodi natura breviter expli-
 cabimus.

Questio prima dicitur
 equivocorum.

Art. primus.

Explicatur dicitio equivocorum

Equivoca dicitur quia nomen solum eorum est. ^{ita dicitur equivocorum}
 nec vero ratio sicut dicitur diversa, nota primo et res ^{noto.}
 et nota dici posse equivocorum, nam dialectici nomina
 equivocorum, vocant equivocorum equivocorum, id est quia
 non est id quod res dicitur equivocorum, quasi dicitur res nota
 equivocorum res, ad eum modum quo diximus supra nota
 et dicitur quod sicut dicitur equivocorum, res autem
 vocant equivocorum equivocorum, quia sicut res sicut non

q. 1. A. 1. Explicatur definitio equorum.

Not 2o
Explicatio sumi

dicuntur p' dicari, ita etiam dicuntur equocari, nulla
liquidem res est equoca in se, sed quatenus signat
noie equoco. nota est hic n' definitio noia equoco
sed res equocas, ut docet Toletus et Tantarquetus, et
contra sicut hic et noies q' offerunt res n' d' fi.
nisi sed noia reru et conceptu earu, q' b'at primo
ex textu ubi Toletus dat exemplum inter act uerbu
et pictu, sicut uerbu et pictu hoc autem n' conuenit
noib' sed reb' eto quando dicit quoru noie, uo
e, quare q' d' gal p' hanc uocem (quoru) non noia q'
hic n' hnt nec, uo, et diuersas sentias, sed signant
diuersas essentias. p' b'at q' d' Toletus dicit equoca
n' equocu una enim res non e equoca sola, sed re-
grunt plures q' conueniant sub uno noie adqui-
rum noem. sicut dicitur sumptu p' l' equocu nota
q' d' equocu dupliciter sumi primo genericiter quatenus
complexu analogo, et equoca proprie dicta, eto p'
ificie p' equoco stricte sumptis, et ut opponunt uo-
luntis, hic sumit primo modo. his notatis uerunt
res equoca p' l' conuenit q' d' prima est quod debet
habere idem noie, et diuersas sentias ratione
q' d' quod hanc substantia debeant habere diuersam
quatenus signant hoc noie equoco, et n' alio, ut galus
hoc et gallus auis dnt e diuersae res, quatenus
signant hoc noie gallus, non quatenus gallus hoc
signat hoc noie francus, et gallus auis, hoc
auis, q' d' hunc res p' talium noie n' dicuntur equoca
quo ad primam quando dicuntur equoca habere nomen
non auis p' noem ut opponit uerbo sed p' ut auis p' no-
uocem articulata ut notat Albertus hic tria enim

Not 3o
Explicatio sumi
equocu

res quae res
sunt p' l' con-
uene.

qui illud noie
ue.

includit vox sonu, articulatione signez, itaqz res aequo-
 uoca hnt idem noem edm sonu et eandem articulan-
 tione, non edm eandem signez, quando deinde addit
 particula solu, sexqz e aquoica nihil habere uol pt
 puru noem, et qd qd e extra noem ee diuersuz quod
 attinet ad Edz p hanc noem ratio substae n' illiqz
 primu predictu id est aliquid q se existens sed sub-
 stantia idem hic signat quod certia et natura rei
 et sic comprehendit etiaz auidentia nam et haec p se
 sunt habere idem noem, uol et diuersas certias, dis-
 putant hic nonnulli utru q certiaz sit illuz d'no men-
 talis an res signata q illaz d'finez perparu refert
 quomodo illuz cum utraqz possit illuzi.

noem tria
 includere.

Art. Edus.

De diuisione aequocoru et primis
 aequocis a casu.

Diuidunt aequora in aequora a casu et aequora a
 casibus, aequora a casu ea sunt quoru solu nomen con-
 est edm nomen uero ratio substae dno diuersa, particu-
 lulae huius d'finez ex superioris dictis faute illuzunt, haec
 enim d'no est eadem cum superiori nisi quod addatur
 etiaz et d'finem ea oino diuersam, et nullo modo uqz
 contra hanc d'finez, ob. primo aequora n' posse d'finiri
 illa non possunt d'finiri q n' sunt unu qd edm certiaz
 ut patet ex s. 8. For. s motum quia d'no e expliu
 uolus unius certia q meta. 442. Eds qa edm
 potem aequora prius tot diuidi quaz d'finiri o' top:
 c. d. sed aequora n' sunt unu quid go p d'no m aequo-
 uoca n' sunt unu qd edm puz certitates mates

aequora a
 casu q' sint

ob. 10.

R

9.143. De Analogia attributionis.

concedit, si sunt unum quod eadem hanc fontem quod
sunt aquosa negat, singula enim aquosa conveniunt
ut in hoc quod sunt aquosa et ita definiuntur sub

ob. 20.

una eae ratione. ob. 20. dicitur falsum esse quod aquosa
ea habeant diversas namque namque omnia conveniunt in unum

R.

namque nimirum quod sunt aquosa canis enim v.g. ut
est Sydyg et ait latrabile habet idem nomen scilicet canis
et habet eandem definitionem scilicet: aquosi sed dicitur aquosa

habent eandem namque quae signat hoc nomen aquosum ut
videtur habet eandem namque signatam aliquo alio nomine
quod sit aquosum negat, canis enim ut Sydyg et
canis ut ait non habet eandem namque quae signat hoc no-

ob. 30.

men canis, sed habet eandem namque quae signat hoc
nomen aquosum. ob. 30. hanc definitionem non combi-

R.

re definitis quatenus sunt definita id est rebus aquosis
quatenus sunt aquosa quia definitio tantum convenit aquosa
sed res aquosae quatenus sunt aquosae sunt univocae
quia aequaliter participant definitionem aquosorum ergo quatenus
sunt aquosae non conveniunt illis definitis sed negando M

in ratione M sed dicitur definitio tantum convenit aquosa
ut illud aquosum univocae aquosum est concedit
ut aquosum aquosae aquosum est negat.

Ant. 3. hinc de analogia
et primo de analogia
attributionis.

Haec analogia analogica sunt quae habent idem nomen et eadem no-

men non habent omnino diversam rationem sed quoniam
modo eandem; analogorum sunt dictarum intractata
et analogia proprie sunt, prima vocat analogia in

De analogis attributionis

aequalitatis, ita attributionis, & proportionis sine
 proportionalitatis, analogia et inaequalitate dicit illa ^{analogia} inaequalitate ^{sim} _{analogia}
 si habent idem nomen et etiam idem nomen eandem ra-
 tionem substantiae ita tamen ut haec ratio, siue intentio sit p-
 fectior in una spe quam in alia propter coniunctas differ-
 nobiliores, huiusmodi analogia sunt haec et bruta, sub hoc
 nomine ait, quia ait ratione perfectior est quae irrationale,
 Dives hoc modo nulla res erit uniuersa quae oia uniuersa ^{Dubium.}
 genera saltem sint sub se aliquam spem perfectiorem
 alia. Et hanc analogiam impossibile dicit nec tollere ^{px}
 uniuersatione, itaque bene Fonseca in suis motibus di-
 uisit analogiam in analogiam attributionis, et proportionis ^{analogia per attri-}
 analogia etiam attributionis spiritibus a Cartesianis ea ^{butione}
 quorum nomen est, et ratio etiam idem nomen est eandem
 etiam terminum, et diuisa etiam habitudines, ad illud col-
 ligitur ex Aristotele ^{1^o} ubi dicit haec analogia diu-
 ad unum, sensus est analogia attributionis, sunt quae sunt
 nomen est, propterea quod una res ad unum aliquid
 referantur quod eodem nomine signentur ut hoc ideo dicitur
 analogia ad unum et pictus quia hoc dicitur et pictus quia
 pictus referantur ad unum huiusmodi modo sanus est
 analogia resque medicinae aeris et aëris quia haec plura
 dicuntur sana non quia sunt in se sanitate sed quia
 sunt respectu ad sanitatem alicuius tertii aëris nimi-
 rum medicina enim efficit sanitatem aëris aer uero
 feruat aut fortiter illam in se continet unde apparet
 quomodo ratio analogorum non sit eadem nec aequan-
 litas in oibus ut uari primario conueniat reliquis seu
 uindicta tantum et per habitudinem ad aliud, in idem haec ^{plex dicitur}
 ratio hinc attributionis. ^{attributionis} _{rephit quod source} d. 33 / 3 n 14.

21 A. 9. De analogis attributionis.

1^a d. o. nam primo unum vel plura ita referuntur ad ^{unum} ~~quod~~ aliquid quod genus analogum ab uno extremo sive ab uno ^{spe} ~~spe~~ intrinsece participetur ab alijs tantum extrinsece id est ut non habeant intra se per entitatem generis sed extrinsece in alio quodam primario ad quod illa referuntur esse. plura huius est quod supra diximus homo et sanus nam pictus homo non habet intrinsece entitatem huius sed tantum umbram eius medicina non habet intra se entitatem sanitatis sed tantum eius efficientiam ac quare ^{sanitatis} ~~sanitatis~~ habet conservationem sanitatis in alio non ipsa sanitatem.

2^a d. o. — quando unum vel plura referuntur ad unum quid sit genus analogum intrinsece sit in suis speciebus et non tantum extrinsece in una extrinsece in altera exemplum huius est ens analogum dicitur et substantia et accidentis quia accidentis est ens terminis et quatenus referuntur ad substantiam quae proprie existit sed interim accidentis non tantum extrinsece ens est sicut homo pictus extrinsece homo est sed intrinsece accidentis enim essentialiter ens est inter hunc

multiglex diffinitio modum analogae attributionis assignat a philosopho multiglex diffinitio quae etiam colligitur ex Aristotele 1° 2° 3° primo in priori modo semper interuenit quaedam quasi metaphora vel alij factus terminus, in posteriori vero non item, patet hoc exemplis nam pictus homo est metaphoricus terminus accidentis vero non est ens per metaphoram, 2° in priori modo non possunt coniungi res sanitatem medicinae nisi simul coniungendo sanitatem artis quia in medicina non est alia sanitas quam illa quae est in arte quae vis in medicina tantum fit per extrinsecam denominationem ut recte Aristoteles be. ut in posteriori possunt coniungi entitatem accidentis sine illius accidentis quatenus ens est etiam non cognoscitur quod substantia sit ens. tertio in priori

De analogis attributionis

modo analogie absolute n̄ dicitur de oib analogis sed tantu p̄ principali si enim hoc absolute dicitur illegitimu solum veru hōis et ita prius generis analogia n̄ possunt nisi conplexi una d̄ fine cum d̄ sic conueniat intrinseco primario analogo extrinseco vero et p̄ quamdam accu- mulatione d̄ario in posteriori vero modo si d̄ finit geny analogie illiquit d̄ per ex quo orit̄ etiam a d̄ d̄ finit nam in priori modo geny analogie n̄ d̄ sumit ad analogie nisi prius d̄ finit d̄ finit in posteriori vero sic ga mediu est unu in oib et d̄ d̄ finit intrinseco d̄ videtur

Edo analogia a Cartiano loco citato Toledo hic et for: prius instum c 20 d̄ duplici d̄ duplici genim

1o

ut fieri hac relatio seu comparatio unius vel plu- riu ad aliquod unu eo quod sint et genera causaru aut enim referunt tanquam ad finem ut accidit in hac ana- logia beatus respectu hōis beati et veru q̄ efficiunt bonu beati nam beatitudo q̄ finis q̄ hōis p̄prie q̄ in hōie in bo- nis operibz q̄ etiam hōit p̄ fine hanc beatitudinem p̄prie n̄ est sed tantu est in q̄s quatenus nominat̄ habere ordinem et referu ad finem hōis aut referunt ad eandem causam efficiantem ut accidit in hoc analogo medici respectu hōis medici et cultri medici qui ferunt agroti nōz utraqz analogata efficiunt unatione sed medicu p̄ncipalit̄ culter autem di- rectus a medicis aut referunt ad eandem forma (qui p̄ncipalit̄ inest ^{coloris} d̄ario ut fit in hoc analogo hōis hūitas enim ē forma q̄ d̄z proprie in hōie vero

2o

inproprie in p̄ctis aut referunt ad eandem materiaz et subiectu ut fit in hoc analogo ens quod p̄ncipalit̄ ē in p̄ctis n̄ quia autem accidentia referunt ad p̄ctis itaqz ut ad p̄ctis. Articulu 4^{tho}

2o

3o

4o

De analogis proportionis.

quod duplex
no aliquid

Q. 1. 44. De analogis proportionis

Explicit in summa
proportionis
liber.

analogia q.

Proportionalitas replicatur quibus est mathematica, et logica
omnino analogia est similitudo duarum proportionum, ut
cum dico sicut se fit duo ad quatuor ita 5 ad 10, et
proportio una est inter duo et quatuor, altera inter 5
et 10. Analogia igitur seu proportionalitas est similitudo et com-
paratio inter has duas proportiones, logica analogia
proportionis et proportionalitatis idem sunt et in tantum est haec
analogia in rebus quantis, sed in istis igitur ubi plura com-
parantur inter se ob finem aliquam quae sunt in referentia
et ad plura. Distinguitur haec analogia a Cartesianis et Taxo-
logia e.g. quorum non est idem et ratio et in illis non
men proportionalitatis est eadem ut etiam patet ex
te ratio posteriorum 4 et 2 et primo uterum e.g. ubi
analogia hanc vocat analogiam rationum sensus
rationis est analogia proportionis et qua sunt idem non est
non sunt eandem omnino rationem, sed tantum quantum
similitudo in eo quod ad plura similiter referantur, unde
ad constituendam hanc analogiam requiruntur quatuor
minimae inter se duo ad se referantur propter similitudinem qua
sunt ad alia duo, exemplum est visus est analogum propo-
tionis ad visum q. est in oculo et ad visum q. est
in intellectu ratio est q. possum facere hanc comparatio-
nem inter pres q. ponuntur sub hoc analogo nisi mini-
mum sicut se fit nisi qui est in oculo ad auditum ita
se fit nisi in intellectu ad intellectum hic sunt quatuor nisi
oculi et auditus visus in intellectu et intellectu, inter haec et
nisi oculi et nisi intellectu sunt similitudo inter se non quia
referuntur ad unum quid ut fit in analogia attributio-
nis sed q. referuntur ad plura nisi oculi ad oculum nisi
vero intellectu ad intellectum. Ob hoc modo etiam univoca
erunt analogia proportionis quibus q. etiam in unum

ob.

De analogis proportionis

uis possit dicere sicut se habet aures hominis ad aures ita
 se habet aures bruti ad brutum et hic sunt etiam 4 ter-
 mini et aures hominis et aures bruti inter se assimilantur
 quia similiter ad plura referuntur ad hominem videlicet et
 ad brutum & negatio sequens ad primum conceditur & compa-
 ratione inter 4 terminos sed distinguitur quomodo assimila-
 tantur inter se aures hominis et aures bruti assimilantur inter
 se quod aures proprie reperitur in homine, improprie in bru-
 to et per similitudinem ad aures hominis negatur assimilatio inter se
 quod in utroque proprie reperitur etiam si unum non compa-
 retur ad aliud conceditur, sed hoc posterius non sufficit ut
 ostendit Suarez d. 18. §. 10. et 11. requiruntur 3o ad ana-
 logiam proportionis ex Suarezio hoc videtur prima ut inter
 illa si comparatur ad plura unum fit proprie tale, alterum
 improprie, ut apparet in exemplo supra dicto. 2do ut quod
 improprie tale est si fit tale in se, et sine respectu ad alterum
 sicut brutum est in se aut etiam si non comparatur ad aures
 hominis, sed et sic tale ex hoc solo quod comparatur ad aliud
 sicut visus in intellectu non est visus absolute et proprie sed et
 comparari ad visum oculi et inde accipere similitudinem
 quam dicat visus 3ia ut sint 4 termini saltem eo modo
 quo supra dictum est. Dividitur haec analogia a Cajetano
 in figuram, in metaphoricam et propriam, metaphorica videtur
 quam hactenus explicuimus ubi analogum uni analogato
 proprie alteri per metaphoram convenit, propria vero vocatur
 quando reperitur in omnibus analogatis proprie et sine me-
 taphora sed quod in hac divisione sentienda fit colligitur
 hic ex dictis ex Suarezio consequenter enim ea nobis
 est improbanda et dicenda talem analogiam aut non
 dari aut esse improprie ratio sumitur ex 2da corde
 ubi dicimus in analogia proportionis includi aliquam
 metaphoram. Ex his patet differre inter analogam attri-

R.

videtur in
"regrant."/o

2o.

2o
Dico analogie
metaphorica
propria?

3o

De effine et diuisione uniuocorum. 91

effiansi n' p' dictu' essentiali. Quares primo ubi
hic effiansi uniuoca participantia on nero partici-
pata. Dicendum in eod' et Alberto c. 3. hic effiansi
uniuoca participantia q' hanc sunt q' hanc idem nos
et eandem rationem substae, uniuocum autem partici-
patu' n' e' id cui conuenit ratio substae, sed e' ipsa ra-
tio, ideo patet ex effiansi explicatione ubi ho et brutu'
dicunt uniuoca q' aut eis conuenit ratio n'ra et
substae signatae p' illud nomen. quares 2do aliam hanc
effiansi comprehendat oia uniuoca tam que auiden-
taliu' eadem ratione predicantur quam essentiali.
prima q' e' Alberto c. 3. docentis p' ratione substae
n' tantu' illu' e' id quod essentiali dicit, sed id quod
eadem ratione q' ratio dem signatae p' nomen unde
ratio substae Alberto idem e' quod res signata p' nomen
uniuocum effiansi s' auidentale p' dicitur. ead' est
caietani hic q' p' dicitur patet ex mente Philis q' rationem
substae illi essentiali rem uniuocaturu' non autem p' di-
catu' auidentale effiansi eodem ratione predicat ac p'inde
ex sententia caietani excludunt p' dicitur auidentalia. Dic-
tu' primo in caietano eod' ex mente Philis hic tantu'
effiansi uniuoca q' predicantur essentiali probat conclusio-
ne caielani primo q' c. 1. subla dicit sole, auidentia
n' p' dicitur ead' idem nomen et ead' eandem rationem
consequat n' e' uniuoca hic effiansi in s' non s'nt p' di-
cata essentialia ideo q' a ibidem assignat p' p'prietate
eod' substae quod uniuocum predicat p' primis quod falsu'
e' s' auidentia etiam uniuocum predicantur ead' p' dicitur.
Dicendum 2do auidentia s' considerat respectu oiu' eoru'
q' q'by possunt p' dicitur nunquam p' dicitur uniuocum q' quod
p' uno predicat essentiali p' altero auidentali non p'.

Tom 10
effiansi quod
participantia.

Tom
gabani

Tom 20

q. 2. 1. De fine et diffinitione uniuersorum.

Am 30

ob.

R

ob.

R

dicunt eade ratione sed accidentia p dicitur au-
dentia d substa centraliz d auidentibz in recta
linea subiectis qz pbat m. qz coloratu centraliz d
d albo auidentia d hinc. dicenda qz si auidentia
conferamus ad solam substatz posse et uniuersa itqz d
uniuersa q eadem ratione p dicitur et si n centraliz
qz etiam auidentia equalit possunt contingere a
substatz qbz inherere. sed dicitur cur fates non conueniunt
dit hac d fine hac auidentia si sunt uniuersa. Et caietan
n esse qz aliter d fine uniuersa auidentia quia
ex hac d fine facile colligitur oim uniuersorum ratio non
si abstrahimus a mente fatis et itgamus uerba p ut
iaent poterunt etiam conuenire auidentibz quare
tertio utin analogia sint reuocanda ad uniuersa
Et caietan et for. primo motum potius referenda
et ad aequocatio ratio caietani est qz matu fit ex
d fine etiam unius cordis bonu autem n nisi ex
coniunctione oim conditionu unde ut analogis d
fit pfecta unitas aequocis potius sunt annumerata

Quaestio 2da. De Ter-
minatiuis et Inuatiis.

Art: Primus.

De fine dicationum.

dfio.

dfio

Terminati-
p.

Terminatiua dicuntur qz ab aliis solo d fine can-
tu redm non sunt appellationem ut a fortitudine
fatis. Totandu primo in oi dicatione
conueniunt tria dicationum dicationis: dicationis
natura simpliciter. dicationum dicationum. de-
nominatum est res que subiacet dicationi et d
dicationis, ut corpus quod subiacet albedini, et d

Q. 34. de fine denominationum.

quo dicitur. eto denominans potest dici in nois in
forma realis a noie enim orit noen denominationum
abus a forma reali oritur res denominationa ut ali
bus quatenus e res dnoiatum pt itidez dici noenet res
nomen denominationum est quod deducit ab alio noie us
ex et figuratione, res denominationa e, id quod figurat
hoc noie denominationis circa denominationa nota ex Toletis
quidam conuenerunt ex parte reru, qdaz ex parte uois, ex
parte reru requirit primo aliqua forma ut albedo, eto
subiectu cui talis forma inhit ut corpus, ex parte uois
requirit nomen forme illius ut albedinis hanc uox albedo,
etio requirit aliud noen quod simul figurat formas et conno
tet subiectu forme dnoiatum a nomine forma ut albu
ab albedine nota etio ex Carletono nomen forme lati cui
pi put etiam comprehendit substantiam et materiaz ut fi
dicam an nullu aureus aurum est forma forma igitur hic
est et illud quod reli quomodoque auudit, itaqz quatuor
contes complectit solis. His prima ut nomen nomi
natum deducit ab alio denominationa res ab alia for
ma hinc studiose d est denominationis respu uirtutis
nam etfi deriuat rem rem a uirtute studiose enim
figurat idem quod uirtuosus id est querentez uirtutem
nra ta deriuat rem uocem n autem ut recte Fox
primo iustitiam et Carletony hic movent illa est dno
natio Grammatica si enim iustitia deriuaret a
iustus sed logica ubi attendit ad ordinem reru ita
ut illud prius uisetur quod simpliciter e ac pinde
in forma rei denominationa sit aliqd singuliu quam
totu denominatione idueo illa e deriuatio ab aliquo
Propriore. Ita contra e ut denominatione et dnoiatum
differat capi d e d flexione uois n quo ad form

92
facies qd.

faciatum
qd.

Hot. 10

ex parte reru
qd requirit 10

Hot 20

et condes
a.

et condes

23 ff. Ut in hac d'fine d'finiantur d'no.

3° condico.

sed quo ad modum signandi; sentia ut solo casu inf.
ferant quo uocabulo innuit, debere manere eandem
signem uois in d'nominatione et d'nominate unde
quando mutatur in d'nominatione signatis d'nominatione
n'e censetur proprie d'nominatione ut apud Fonseca.
pugil quod d'noicit q'dem uoce a noie pugillatus non
tu manet eadem signatis eam pugillatus signat ipsum
actu et exercitium pugil autem signat fortis potentia
ad dictu exercitium et ita quo ad signem d'flectit
quanta condico e' ut d'nominatione habeant tantu app.
pellatione a forma e'dm idem nomen hoc est ut
forma tantu accidentalit' p'icet d' re d'nominate
hic enim signat hoc loco particula nomen ut colligi
potest ex capite s' ubi ait fides in aliquid autem in
hil phibet nomen d' futo p'dicari rationem uero est
impossibile ut alba dicit d' futo s' uigore ratio
uero albi d' uigore nunquam p'dicabit' s' essentialit'
sic explicat Rubey hic dubio unio.

4ta

Art: 2° d'no.

Ut in hac d'fine d'finiantur d'no
minatiua an uero d'nominate.

5mo

Prima opinio e' q'd d'no et mox p'ly apud Cortes xpi
stimantur d'finiri uocabula d'nominatione sed d'
uero e' primo in Cortes Toledo p'babilit' e' q'd d'
niri uoces d'nominatione p'bat q'd supra uisum
d'finiri res aquoras et uniuersas unde consequent'
hic etiam d'finiri res d'nominate s' d' q'd d'fini
unt hic aliqua in gl'urali uide sic anglos; illu

2°

quod hic definitur & plura et fit appellationem eadem idem
 nomen sed nomina non sunt plura nec sunt appellationes sed
 ipsa sunt quae appellantur quod probatur in quod hinc appellationes
 ab aliquo & eadem sunt predicativis respectu illius
 a quo fit appellationes sed vocabulum abus non est substantivum
 in predicationis quod. Obi illud dicitur quod dicitur casu ab
 aliquo sed non differunt casu quod fit dicitur in quod dicitur
 casu & aliquo non convenit quod dicitur casu seipso nega-
 tiva. 2da optio est Corbinus quod existimant dicitur res nomi-
 natives sed dicuntur est res eas sic non dicitur sed res
 denominatas probatur primo quia cum viderimus dicitur aqua
 vocata et univocata probatur hic dicitur denominata
 res denominatis convenit dicitur nam primo derivant
 ab alio eadem nomen, res differunt itidem eadem nomen,
 sentio differunt solo casu res sunt eadem appellationes eadem
 nomen quia multa corpora dicuntur accidentibus abba
 pio quia dicitur pluraliter dicitur huius dicitur quod dicitur
 minutina non dicitur probatur consequentia quia denomi-
 nata non habent appellationes eadem nomen eo sensu quo supra di-
 cimus id est ista appellationis a forma denominante non au-
 det denominationis ut convenit Corbinus quia denominationis
 in dicitur abba dicitur includit abba dicitur res quando
 dicitur sunt appellationes eadem nomen eadem ipsos debet esse sensus
 quod denominationis sunt dicitur quod res signata per nomen dicitur
 in convento sed hoc predicatio rei eadem nomen non fit dicitur
 denominationis quia est sensus negatorius dicere abba dicitur alu-
 tu quod oportet intelligere multa corpora quae habeant ista
 dicitur et hoc modo dicitur denominationis.

Ob.
 R.
 2da optio
 Corbinus
 dicitur

Utrum ea quae sine dictionis aut alibi terminantur sunt denominationis.

93A 2. Ut: in fine n' aliz terminatia sint indicativa

Scopus e' utrum v.g. grammatica quoad e' adiectivum sit
denominativum resp. huius vocis grammata quoad e' est
substantivum. R' affirmative in Catey ga n' opus e' ut e'
nominativum deflectat semper a denominative flexione
terminativis sed sufficit ut deflectat modo signativis
denominans semper minus signat quam denominativum et
quod grammata signat tantu' formam grammatice vel gram
adiective sumptu' formaz et quidammodo factu' nota
Not' v' q' grammata adiectivum et gram substantivum non e'
unt nomen, sed duo cum, alteru' sit absolute, alteru'
constatium, 2do unu' ab alio derivari logic' ga ad
iectivum signat aliq' p' modu' adiacentis, substantivum
p' modu' p' se stantis. 3is differre causa p'prie est
non ut bonus sit alig' sed ut nomen sit aliud id e' com
tativum.

In Caput 2du

Ante fit q' dicamentorum.

Complexio. Complectitur hoc caput duas divisiones, prima e' eoru'
que signant et dicunt, ut quod id est nomen, altera e' eoru'
que signant et predicant, ut quod id est res, divisio prior
est eoru' q' dicunt, alia dicunt eoru' complexione id
est sunt orationes, et homo currit, alia sine comple
xione id est sunt nomina et propria categorizata
ut homo, currit, quod autem, hanc divisione sit nomi
ni et n' resu' patet ex capite 4. ubi ait stiles eoru'
ru' que nulla complexione dicunt singula aut subst
signant p' sed res n' signant, sed significant q' hanc
dividit nomen ita stiles et stiles quare autem
stiles afferat hanc divisione supra diximus ideo factu'
est ut stiles eoru' eoru' que in q' dicitur p'prie